

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 7.— Ἑτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . . 4.— Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
Αἰσυνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β — Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 10 Σεπτεμβρίου 1905

Ἔτος 27^{ον}—Ἀριθ. 44

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια.)

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν καυχῆσιλογίαν, ὁ λόρδος, καθὼς ἀκουμποῦσε ἐπάνω στὸ τραπέζι τὸ ποτήρι του, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀδειάσει μονορροῦφι, παρατήρησε διὰ μέσου τῆς ὀμίχλης τῆς μέθης του, τὴν σκιάν τοῦ φίλου μας Φραγκίσκου, ποῦ ἐστέκετο συμμαζεμένος εἰς τὴν γωνίαν τοῦ μεγάλου ὥρολογίου.

— Τί κάμνει αὐτοῦ, αὐτὸ τὸ μαγκόπαιδο; ἐτραύλισε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουμένην.

— Εἶνε τὸ ἀνηψάκι μου, κύριε ἀξιωματικέ, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀγαθὴ κυρία Φέχτελ.

Ὁ Φραγκίσκος ἐνόησεν ὅτι μόνον μὲ τὴν θρασύτητα θά τα ἐβγάξε πέρα, καὶ ἐπροχώρησεν εὐτόλμως.

— Πῶς σε λένε; ἠρώτησεν ὁ λόρδος, τοῦ ὁποίου τὰ βασιλευμένα μάτια δὲν εἶχαν πλέον τὴν δύναμιν ν' ἀνοίξουν.

— Μὲ λένε Φράντς, εἰς τὰς προσταγὰς σας! ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος, ἀπομιμούμενος ὅσον τὸ δυνατόν γλαμανδικωτέραν προφοράν.

— Φράντς! εἶπες Φράντς; τί ἄσχημο ὄνομα! μοιάζει μὲ τὸ Φραντσέζος... Φραγκίσκος.

Ἀκούσας αὐτὸν τὸν συλλογισμόν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἄγγλος ἔκαμιν εἰς τὴν τύχην, ὁ Φραγκίσκος ὀλίγον λείψε νὰ προδοθῇ. Ἀλλὰ ἐγκαίρως ἐθυμῆθη ὅτι, ἂν ὁ λόρδος ἠδυνήθη μόλις νὰ τον ἰδῇ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν χαράδραν τοῦ Σέλλα, οὔτε ἰδέαν ὅμως εἶ-

χε πῶς ἔλεγαν τὸ βαπτιστικὸν τοῦ ὀνομα.

— Ἔτσι εἶνε τὸ ὄνομά μου! ἐπανελάβε πάλιν ὁ Φραγκίσκος.

Ἐξάφνα μία φωτεινὴ λάμψις ἐφάνη πῶς ἐξύπνησεν εἰς τὸν μεθυσμένον ἐγκέφαλον τοῦ Ἄγγλου. Πνιγὸς ἀπὸ τὸ ποῦ μὲ τὰ μά-

γρόνθον τοῦ τραπεζί, ἐτίναξε κάτω κανάτι καὶ ποτήρια, καὶ ἐμουρμούρισε μὲ φωνὴν μισοπνιγμένην :

— Ἄ! μά. . . βέβαια, ἔτσι εἶνε. . . σὲ ξέρω ἐγώ, μικρὲ Φραγκ. . .

Εὐτυχῶς αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς λέξεως ἔσθυσαν μέσα εἰς τὸν φάρυγγά του· τὰ βλέφαρά του ἐκλείσαν ἐπάνω εἰς τὰ μάτια του, τὰ χέρια του ἐκρούσαν τὸν ἄερα, καὶ ὁ λόρδος μὲς ἐσωριάσθη κάτω παρασύρων καὶ τὸ τραπέζι μαζί του.

— Νά τος πάλιν στουπὶ στὸ μεθύσι, παρατήρησεν ὁ φλεγματικὸς Ὀλλανδὸς. Πάμε, κύριε Φὸν Τούφφελ. Ἐσεῖς, κυρία ταβερνιάρισσα, νὰ περιποιηθῆτε αὐτὸν ἐδῶ τὸν εὐπατρίδην καὶ νὰ τον βάλετε νὰ κοιμηθῇ ἂν του λείψῃ τὸ παραμικρόν, τὸ σπίτι σας θὰ πυρποληθῇ!

Καί, ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ τὰ γλυκόλογα, ὁ κ. συνταγματάρχης Δῶνας καὶ ὁ σημαιοφόρος Τούφφελ ἀνεχώρησαν τρικλίζοντες.

Ἡ κυρία Φέχτελ ἄφριζεν ἀπὸ τὸ κακό της. Χωρὶς διόλου νὰ μετρᾷ τὰ λόγια της, ἐφώναζε, τίποτε περισσότερον, παρὰ πῶς θὰ πετάξῃ ἔξω μὲ τὴν σκούπα ἐκεῖνον τὸν βρωμιο-Ἑγγλέζο.

Ἀλλὰ ὁ Φραγκίσκος ἀντεστάθη μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις εἰς αὐτὸ τὸ τόσον ἐπικίνδυνον μέτρον. Λαμπρὰ πληροφορημένος τώρα ἀπὸ τὴν φλυαρίαν τοῦ λόρδου, ἐγνώριζε τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις τῆς Δεναῖν καλλίτερα καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν δοῦκα τῆς Ἀδεσμάλης.

Δι' αὐτὸ ἐπέμεινε νὰ μὴ λείψῃ καμία περιποίησις ἀπὸ τὸν Ἄγγλον, ὁ

Ἄλλὰ ἐγκαίρως ἐθυμῆθη ὅτι, ἂν ὁ λόρδος ἠδυνήθη μόλις νὰ τον ἰδῇ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν χαράδραν τοῦ Σέλλα, οὔτε ἰδέαν ὅμως εἶ-

τις πεταγμένα ἔξω, ἐκτύπησε μίαν στιγμὴν τὸν Φραγκίσκον μὲ βλέμμα παραδόξως προσεκτικόν. Ἐπειτα, μ' ἓνα κίνημα, ἐσηκώθη ὀρθός, ἐκτύπησε μὲ τὸν

ὁποῖος τὸν εἶχε πληροφορήσει δι' ὅλα τὸσον ἀφιλοκερδῶς. Ἐβόηθησε μάλιστα τὴν κυρίαν Φέχτελ νὰ τον ἐκδύση καὶ νὰ τον βάλῃ εἰς τὴν κλίνην του νὰ κοιμηθῇ.

Ἐνθυμῶναι τότε ὅτι ὁ λόρδος δὲν εἶχε στενοχωρηθῇ καθόλου εἰς τὴν χαράδραν διὰ νὰ ψάξῃ τὸν ἀδελφόν του Γάστωνα, δὲν ἐστενοχωρήθη περισσύτερον καὶ ὁ Φραγκίσκος διὰ νὰ ψάξῃ τὰ ρούχα τοῦ λόρδου καὶ μὲ μεγάλην του εὐχαρίστησιν εὐρήκεν ἐκεῖ ἀκριβῆ καὶ λεπτομερῆ πίνακα τῶν στρατευμάτων τῆς φρουρᾶς, καθὼς καὶ μίαν διαταγὴν υπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν δούκα τῆς Ἀλβεμαλῆς, ὁ ὁποῖος παρήγγελλε νὰ ἀφίνουν ἐλεύθερον τὸν κομιστὴν τῆς εἰρή-
μένης διαταγῆς νὰ εἰσέρχεται καὶ νὰ ἐξέρχεται, εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

— Ἀγαπητὴ μου κυρία Φέχτελ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἀφοῦ ἐπέτυχεν ἐκεῖνο τὸ εὖρημα, ἡ ἀποστολὴ μου ἐτελείωσε πλέον. Διὰ νὰ μὴ σας ἐκθέσω εἰς τὴν μανίαν αὐτοῦ τοῦ ἐλλεινοῦ θ' ἀντιγράψω ἀμέσως τὸν πίνακα, διὰ νὰ μείνῃ εἰς αὐτὸν τὸ πρωτότυπον. Αὕτῃ ὅμως ἡ ἀδελφὴ μου εἶνε ἀπαραίτητος διὰ νὰ ἐξεέλθῃ ἀπὸ τὰ ὀχυρώματα ἂν ὅμως ἀφίσσεται τὸν Γιωργάκη σας νὰ με συνοδεύσῃ, θὰ σὰς τον στείλω πίσω μαζί με τὸ χαρτί, ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρες τὸ πολὺ. Αὐτὸ τὸ κτήνος θὰ ρουχαλιζῇ ἕως τότε, καὶ δὲν θ' ἀντιληφθῇ τίποτε.

Μίαν ὥραν ἀργότερα, ὁ Φραγκίσκος παρουσιάζετο εἰς τὸ παραπóρτι τοῦ τείχους. Ὅπισθεν του ἐβάδιζεν ὁ μικρὸς Γιώργης Φέχτελ φορτωμένος μὲ μίαν πελωρίαν μπουκάλαν.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ φυλακεῖον, νέα τρομάρα! ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἐκεῖ, δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ γνωστός μας σηματοφόρος Φὼν Τόυφφελ.

— Μπα! τοῦ λόγου σου εἶσαι, φιλαράκο μου; εἶπεν ὁ Γερμανός· ποῦ τὴν εὐρήκεις, παρακαλῶ, αὐτὴν τὴν ἀδειαν;

Ὁ Φραγκίσκος δὲν τὰ ἔχασεν. Ἡ ἱστορία του ἦτον ἐτοιμῇ.

Μεταχειριζόμενος ἄλλην μίαν φορὰν τὴν φλαμανδικὴν του προφοράν, διηγήθη ὅτι ὁ λόρδος εἶχεν ἐξυπνήσῃ διὰ νὰ ζητήσῃ νὰ ξαναπῇ. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως τζινέβραν· ἐζήτησεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ποτόν, ποῦ κατασκευάζουν οἱ καλόγηροι τῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἀράνδου, ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν Δεναίν. Ὅταν ὅμως τοῦ εἶπαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τέτοιο ποτόν μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγελλε νὰ πᾶν νὰ του φέρουν ἀπὸ τὸ μοναστήρι τὸ ἴδιον καὶ δι' αὐτὸ ἐνεπιστεύθη τὴν διαταγὴν τοῦ δούκα τῆς Ἀλβεμαλῆς εἰς τὸν Φράντς.

Ὁ σηματοφόρος Φὼν Τόυφφελ ἦτο παλαβωμένος ἀπὸ τὴν ἀγαλλίαν.

— Μωρὲ τί ἄνδρας, ἀλήθεια, τί ἄνδρας! Ἐ! καὶ νὰ το μάθαινε ὁ δούξ! Μόλαταῦτα, ἐδῶ εἶνε ἡ διαταγή, καὶ

δεύτερος λόγος δὲν χωρεῖ. . . Κατεβάστε τὸ γεφύρι! διέταξε τοὺς φρουροὺς στρατιώτας.

Μόλις τὸ στενὸν σανίδωμα ἤγγισε τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς χάνδακος, ὁ μικρὸς μας φίλος ἐπροχώρησε νὰ περάσῃ, ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον, ἐστάθη.

— Γιώργη! ἐφώνησε, Γιώργη! φέρε τὴν μπουκάλαν ποῦ πῆγα νὰ ξεχάσω!

Ὁ Γιώργης τότε ἐτρεξεν εἰς τὸ μέσον τῆς κινήτης γεφύρας, καί, καθὼς ἐνεχειρίζεν εἰς τὸν σωτήρα του τὴν μπουκάλαν, ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν ἀδειαν τοῦ λόρδου καὶ τὴν ἐκρυψε μὲ τρόπον κάτω ἀπὸ τὴν βέσταν του. Καὶ γεμάτος χαρὰν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ὁ Φραγκίσκος ἀπεμακρύνθη τότε μὲ ταχύ τὸ βῆμα.

Ἐξαφνα, καθὼς ἐπερνοῦσε κοντὰ ἀπὸ κάτι πυκνὰ χαμόλλαδα, δύο σκιαὶ ἐξεφύτρωσαν ἐμπρός του· αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ ἥρωας μας ἐνόμισεν ὅτι ἦτο χαμένος· διότι, μὲ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν στολὴν τῶν αυτοκρατορικῶν δραγόνων τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου. . .

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἀερμ.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΙΡΟΣ εἶνε θαυμασίος. Κανένα σύννεφον δὲν ἀμαυρῶναι τὸν οὐρανόν· καμμία ἐκλειψὶς δὲν ἀπειλεῖ πλέον τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς ἡμέρας. Μόλις δύσῃ αὐτό, ἀναλαμβάνει τὸ ἔργον του ἡ σελήνη. Εἰμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι αὐτὴ τὴν ἐβδόμηδαν νυκτὶ δὲν ὑπάρχει. Ἄν σὰς ἔλεγε λοιπὸν κανεὶς ὅτι βαδίζομεν ὁλονὲν πρὸς τὸ σκότος, θὰ τὸ ἐπιστεύατε;

Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθινόν. . . Συλλογισθῇτε ὀλίγον. Τώρα ἔχομεν τὴν λεγομένην Ἰσημερίαν. Ὁ ἥλιος ἐξυπνᾷ εἰς τὰς ἑξ ἑκάς καὶ κοιμᾶται εἰς τὰς ἑξ. Ἐπομένως ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας δώδεκα καὶ ἡ νύξ ἄλλας τόσας ἀκριβῶς. Φῶς καὶ σκότος διαμοιράζονται τὴν βασιλείαν ἐπὶ τοῦ κόσμου μας ἐξίσου· καμμία διαφορὰ, καμμία ὑπεροχὴ ἐδῶθεν ἢ ἐκεῖθεν· πλήρης ἰσότητος, μαθηματικὴ ἀκρίβεια, φθάνουσα μέχρι δευτερολέπτου.

Ναί! ἀλλὰ μὴ λησμονήτε ὅτι ἡ Ἰσημερία μας εἶνε φθινοπωρινή. Ἡ δὲ φθινοπωρινὴ Ἰσημερία διαφέρει ἀπὸ τὴν ἄλλην, τὴν ἐαρινήν, διότι τότε, — 9

Μαρτίου, — εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξίσωσιν ἡμέρας καὶ νυκτός, ἀρχίζει νὰ μεγαλύνῃ ἡ

ἡμέρα· ἐνῷ τώρα, — 9 Σεπτεμβρίου, — μετὰ τὴν ἴδιαν ἐξίσωσιν, ἀρχίζει νὰ μεγαλύνῃ ἡ νύκτα.

Καὶ θὰ μεγαλύνῃ ἡ νύκτα, θὰ μεγαλύνῃ, θὰ μεγαλύνῃ... ἕως νὰ γίνῃ μία ἀπέραντη νύκτα ἀπὸ δεκαπέντε ὥρας, ἐνῷ ἡ ἡμέρα θὰ κατατῇ νὰ ἔχῃ μόνον ὥρας ἐννέα! Οὕτω θὰ φθάσωμεν εἰς τὰς λεγομένας χειμερινὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου. Μόλις τὴν 9 Δεκεμβρίου θάρξῃ πάλιν νὰ μεγαλύνῃ ἡ ἡμέρα. Ἀλλ' ἀνεπαίσθητος· καὶ ὅλον τὸν Δεκέμβριον, καὶ τὸν Ἰανουάριον, καὶ τὸν Φεβρουάριον θὰ ἔχωμεν ἡμέραν μικροτέραν τῆς νυκτός, ἕως ὅτου φθάσωμεν πάλιν εἰς τὸ ποθητὸν ἰσοῦγιον, εἰς τὴν ἰσημερίαν τοῦ Μαρτίου.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς μίαν περίοδον ἐλαττώσεως τοῦ φωτός καὶ αὐξήσεως τοῦ σκότους. Ὅπως σὰς ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχήν, βαδίζομεν ὁλονὲν πρὸς τὸ σκότος. Ὁ ἥλιος θὰ μᾶς ἔρχεται τώρα ἀργὰ καὶ θὰ μᾶς ἀφίνει ἐνωρίς. Καὶ τί ἥλιος! χαμηλός, ἀδύνατος, ὀχρὸς, πολλάκις σκεπασμένος μὲ σύννεφα, ἥλιος τέλος πάντων χειμερινός. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ χειμὼν. Ἀντὶ νὰ σας εἶπω βαδίζομεν πρὸς τὸ σκότος, θὰ ἦτο τὸ ἴδιον νὰ σὰς ἔλεγα βαδίζομεν πρὸς τὸν χειμῶνα. Ἐλαττώσις τῆς ἡμέρας καὶ αὐξήσις τῆς νυκτός, σημαίνει ἐλάττωσιν τοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος, αὐξήσιν τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψύχους. Ὡς νὰ ἐλέγαμεν ἐλάττωσιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς.

Αὐτὸς εἶνε ὁ χειμὼν. Φυσικῶς αὐτὸς εἶνε: σκότος, ψυχρός, λύπη, μελαγχολία. Ἡ φύσις ληθαργεῖ, περιπίπτει εἰς νεκροφάνειαν, φαίνεται ὡς πτώμα. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, τέκνον τῆς φύσεως, ὑποφέρει ὁμοίως. . . Ἀλλ' ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος — διότι ὑπάρχει καὶ ἄνθρωπος... τεχνητός. Αὐτὸς εἶνε τέκνον τῆς κοινωνίας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ καθὼς ξεύρεται, ὁ πολιτισμὸς δὲν κἀννει ἄλλο παρὰ νὰ πολεμῇ καὶ πολλάκις νὰ νικᾷ τὴν φύσιν. Διὰ τοῦτο ὁ τεχνητός, ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται τὸσον πολὺ, ὅσον οἱ ἄγριοι πρόγονοί του, τὴν λύπην καὶ τὴν μελαγχολίαν τοῦ χειμῶνος. Ἀπλούστατα διότι δὲν αἰσθάνεται τὸ ψυχρὸν τοῦ καὶ τοῦ σκότους του. Βιβεύει νὰ νύκνεται, νὰ νιτρίθῃ. Τὰ ηλεκτρικὰ φῶτα καὶ τὰ καλοριφέρ ἀντικαθιστοῦν τὸν ἡλαττωμένον ἥλιον. Μέσα εἰς τὰς πλουσίας οἰκίας, ὑπάρχουν ταπητόστρωτα δωμάτια μὲ θερμότητα, μὲ ἄνθη, μὲ εὐωδία ἀνοίξεως. Κ' ἐκεῖ-μέσα, τὸν χειμῶνα, οἱ ἄνθρωποι ζοῦν, κινούνται, διασκεδάζουν ἢ ἐργάζονται, μὲ χαρὰν ἀνοϊξιατικὴν. Ἡ τραχύτης τῆς πορείας, διὰ τῶν τεχνικῶν μέσων, γίνε-
ται ἀνεπαίσθητος. Καὶ ἡ εὐτυχία ὑπὸ τὴν χειμερινὴν στέγην βασιλεύει, ὅπως τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ ὑπαιθρον!

Ἀλλὰ. . . ἡ φύσις εἶνε φύσις. Τὸ ἔχομεν μέσα μας, εἰς τὸ αἷμά μας, καὶ μὲ ὅλα τὰ τεχνητὰ μέσα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴν αἰσθανώμεθα κάποτε τὴν ἐλάττωσιν αὐτὴν τῆς φυσικῆς εὐτυχίας. Διὰ τοῦτο ἡ ἐποχὴ αὕτη μᾶς γεννᾷ μελαγχολίαν, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, χωρὶς νὰ ἔχωμεν κανένα λόγον ἰδιαίτερον. Ἀπλούστατα, ἀντανάκῃ εἰς τὴν ψυχὴν μας ἀορίστως ἡ μελαγχολία τῆς φύσεως, τῆς μεγάλης καὶ αἰωνίας μητρὸς, διὰ τὴν ὁποίαν τὰ ηλεκτρικὰ καὶ τὰ καλοριφέρ δὲν εἰμποροῦν βέβαια νὰντικαταστήσουν τὸν λαμπρὸν ζωδότην, ὁ ὁποῖος ὁλονὲν τὴν ἀφίνει. . . Εἶνε μελαγχολικὸν τὸ φθινόπωρον, καὶ ὅλοι οἱ ποιηταί, ποῦ αἰσθάνονται τὰ πράγματα βαθεία, μὲ μελαγχολίαν τὸ ζωγραφίζουν εἰς τὰ ποιήματά των. . .

Εὐτυχῶς, δι' ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῶν εὐράτων χωρῶν, διαρκεῖ τὸσον ὀλίγον! Ἔως νὰ γυρίσωμε νὰ ἰδοῦμε, περνᾷ τὸ φθινόπωρον, καὶ πρὶν τελειώσῃ ὁ χειμὼν, ἀρχίζει ἡ ἀνοιξίς. Ἡ ἐποχὴ τῆς μελαγχολίας εἶνε ὡς μία μικρὰ παρένθεσις, εὐχάριστος καὶ αὐτὴ διὰ τὴν ποικιλίαν. Τὸ παροδικὸν σκότος μᾶς κἀννει νὰ ἐκτιμῶμεν περισσότερο τὸ φῶς, καὶ νὰ τὸ ποθητῶμεν καὶ νὰ τὸ χαροῦμε καλλίτερα ὅταν θὰ ἔλθῃ. Κ' ἔρχεται τὸσον γρήγορα! Ἀπὸ τὰς 9 τοῦ Σεπτεμβρίου ἕως τὰς 9 τοῦ Δεκεμβρίου, — τί εἶνε τρεῖς μῆνας λυπημένοι καὶ σκοτεινοί, ἐμπρὸς εἰς ἄλλους ἐννέα γεμάτους φῶς καὶ χαρὰν!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

[Ἰδε τὴν προκήρυξιν, φύλλ. 23, σελ. 182.]

Τὸ ἀγγλικὸν κείμενον ποῦ ἔδωσα πρὸς μετάφρασιν ἦτο ἑμμετρον. Δὲν ἀπέκλεια ὅμως καὶ τὴν μετάφρασιν εἰς πεζόν. Διὰ τοῦτο ἔλαβα τριῶν εἰδῶν ἀπαντήσεις: πεζὰς, ἑμμέτρους καὶ... μικτάς (δηλαδὴ ἑμμέτρους, ἀλλὰ μὲ χωλοὺς στίχους, μὲ μεγάλην ἐλευθερίαν εἰς τὸ μέτρον καὶ χωρὶς ὁμοιοκαταληξίαν.)

Ἀπὸ τὰς μεταφράσεις εἰς πεζόν, ἡ ποιητικωτέρα καὶ ἡ ἀκριβεσττέρα εἶνε ἡ μετάφρασις τῆς Ἀριάδνης. Διὰ τοῦτο βλέπετε νὰ τὴν βραβεύω μεταξὺ τῶν ἑμμέτρων. Ἐπρεπε ὅμως νὰ προτιμῶ διὰ τὸ πρῶτον βραβεῖον μίαν ἑμμετρον. Τὶ τὰ θέλετε! ὅταν τὸ πρωτότυπον εἶνε ποίημα σωστόν, καὶ ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ εἶνε ποίημα.

Τρεῖς ἑμμετροὶ μεταφράσεις διαφιλονεοῦν τὸ πρῶτον βραβεῖον: Ἀρετὰ κα-
νονικὴ ἡ μετάφρασις τοῦ Αἰ. Πον. Ἀρι-
στείδου, μὲ πλουσίας ὁμοιοκαταληξίας,

μὲ πολλοὺς ὁραίους στίχους καὶ μὲ ὁ-
μαλὴν γλῶσσαν. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὅμως ὁ-
πάρχουν στίχοι βεβιασμένοι καὶ μεγάλοι ἐλευθερίαι χάριν τοῦ μέτρον. Ἐξαφνα, διὰ νὰ ὁμοιοκαταληκτῇ μὲ τὸ μέλ. ὁ μεταφραστὴς ἀναγκάζεται νὰ προσθέσῃ διὰ τὸ μελίσσι:

Ποῦ τὸν χειμῶνα ἔμενε κλεισμένο ὁ σὴν κυ-
[ψέλη,

ἐννοια, τῆς ὁποίας οὔτε ἔγνος ὑπάρχει εἰς τὸ πρωτότυπον. Ἐν τούτοις, χωρὶς δυσἀρέσκειαν θὰ ἐδράβεα αὐτὴν τὴν με-
τάφρασιν, ἂν. . . δὲν ὑπῆρχε καλλιτέρα.

Πολὺ καλὴ ἡ μετάφρασις τῆς Θεο-
δώρας Δημ. Τασούλη. Δυστυχῶς, ἡ γλῶσσά της, ὑπερβολικὰ λογία καὶ κα-
θαρεύουσα, εἶνε ἀκατάλληλος διὰ παι-
δικὸν ποιηματάκι. Κρίνατε ἀπὸ αὐτὸ τὸ τετράστιχον:

Ἀκουσον πῶς αἱ μέλισσαι βομβοῦσαι ἀνυ-
ψοῦνται
Ἰδὲ καὶ ὁ κορυδαλὸς πῶς σχίζει τὸν αἶρα.
Εἰς ἡλιόλουστον κενὸν αἱ μυῖαι αἰσροῦνται,
Κόρη μικρά, ἀνοίξεως ἀνέτειλεν ἡμέρα!

Παρακάτω ἔχει καὶ τὴν φράσιν «ἐ-
κάθηρε τοὺς οὐρανοὺς», ποῦ μα τὴν ἀ-
λήθεια δὲν θὰ ἐστέκετο οὔτε εἰς τραγω-
δίαν τοῦ Βερναρδάκη.

Ἡ μετάφρασις τῆς Γοργόφτης Ἐλ-
πίδος εἶνε ἡ ἀνωτέρα ὁλων. Ὅσον πρέ-
πει πιστὴ καὶ ὅσον πρέπει ἐλευθέρα, ἄ-
ποτελεῖ ἓνα ποιηματάκι εὐμορφον ὅσον
εἶνε σχεδὸν καὶ τὸ ἀγγλικόν. Ἐχει βέ-
βαια καὶ τὰ ἐλαττωματάκια της. Π: χ: ἀντὶ χρυσαλίδας ἤθελα νὰ ἔλεγε πε-
ταλοῦδα (ἡ χρυσαλλίς εἶνε ἄλλο· ἂν θέ-
λῃ κανεὶς ἐλληνικὰ, πρέπει νὰ τὸ πῇ ψι-
χῇ.) Ἐπειτα ἔχει ἓνα μέρος κοράκια,
ἐνῷ τὸ πρωτότυπον λέγει κοροῦνες. Εἰς
τὸ τέλος ὁμιλεῖ καὶ περὶ προσευχῆς, ἐ-
νῷ τὸ πρωτότυπον ἀρκεῖται εἰς τὴν εὐ-
γνωμοσύνην. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε ἀσήμαν-
τα, ὅταν τὸ σύνολον εἶνε τὸσον καλόν.

Διὰ τὰς ἄλλας μεταφράσεις εἶνε ἀδύ-
νατον νὰ ὁμιλήσω λεπτομερῶς. Ὑπάρ-
χουν καὶ ἀρετὰ καλὰ, ἀλλ' ὑπάρχουν
εἰς τὸ σωρὸν καὶ τόσα λάθη, καὶ τόσαι
παρανοήσεις τοῦ κειμένου! Θὰ σὰς εἶπω
μόνον, διὰ νὰ γελᾶσθε, ὅτι δύο-τρεις
τὸ little maiden (μικρὰ κόρη) τὸ μετέ-
φρασαν... πῶς νομίζετε; Πολυτρίχι!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ Γοργόφτης Ἐλπί-
[15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ Ἀἴλιος Ἀριστέ-
δης [12Ε]. — Θεοδώρα Δημ. Τασούλη [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ Ἀριάδνη [9Ε]. — Μα-
ρουσία [8Ε]. — Ἀργυριά, [8Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἑκάστον) Αἰγυπτι-
κὸς Φοῖνις. — Βενιαμὴν Ὁ Λέσβιος. — Ἀπό-
τομος Ἀντὴ. — Λάσος Φοινίκων. — Ἐπαῖνος
τῆς Ἀγγλίας. — Κρίνος τοῦ Ἀγγέλου. — Ἰα-
πόλιος Στεφανηφόρος. — Χειμῶνανδρον. —
Δικέφαλος Ἀετός. — Ἐφesia Ἀριμης. —
Κίτρινη Μάσκα. — Κυμαίτιον Σημαία. —
Ἀθρα τοῦ Ζαπτείου. — Νυκτοκόρα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκάστον):
Κόκκινον Κοῖνον. — Διχρωμὸς Φοῖνις. —
Ἰδεώδης. — Τάνης Χ. Μεγαρίτης. — Ἀνδρείος
Ἀνδριος. — Κων. Κ. Ἠλιάδης. — Π. Α. Πα-
ναγιωτόπουλος. — Μικρὸς Ἀθηναῖος. — Πομ-
παῖος Ἐρμής. — Μικρὸ Διαβολάκι. — Μα-
ραμένος Μενέξες. — Διαμαντὸς Σπ. Γαλανός.
— Σεντενιμένος Πηλιοεῖτης. — Β. Σανθά-
κης. — Μυστηριώδης Φύσις. — Στρατηγὸς
Μπουλλερ. — Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ. —
Χριστιανὴ Παρθένος. — Κωνσ. Π. Δαϊόγλου.
— Νικόλαος Φ. Οἰκονομίδης. — Σανθὸς
Βοσκός. — Γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς. — Ὁρὸν
Ἀμάραντον. — Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον. — Β.
Χ. Στύλογλου. — Πνὴ τοῦ Ζεφύρου. — Ἐαρ
τῆς Ἑλλάδος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

(Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις)

Νά με! ἔφθασα, μικρούλα,
Μὲ τοῦ ἡλίου τὴ λαμπράδα,
Μέλι φέρνω στὸ μελίσσι,
Στὸ δένδρι τὴν πρασιναῖα,
Φύλλα κι' ἄνθη ἐστὰ κλαρία·
Κόρη, δὲν εἰμαι μακρὰ!

Ἐφθασ' ἔφθασα! Νά, ἄκου
Τὸ μελίσσι πῶς βουίζει
Κι' ὁ κορυδαλὸς ἐστ' ὕψι
Τοῦρανον πῶς πτερουγίζει,
Τὰ μυγάκια ἐστὶν αἶρα
Νά, πετοῦν... Δὲν εἰμαι πέρα!

Τὰ ἀρνάκι' ἄκου! βελάζουν,
Κρά-κρά κάνουν τὰ κοράκια,
Καὶ γερμίζουν τὸν αἶρα
Μὲ γλυκὲς φωνὲς πουλάκια,
Νά κ' ἡ πρώτη χρυσαλλίδα
Μὲς ἐστὸ ἡλίου τὴν ἀκτίδα!

Στρέψε, κύτταξε ἀπ' τὴ γῆ μας
Ἔως τοῦρανοῦ τὰ κάλλη:
Ὁ Θεὸς γλυκὰ μαθαίνει
Τὸ πουλάκι νὰ σοῦ ψάλλῃ
Καὶ γιὰ σένα δίνει τώρα
Τ' ἀνοϊξιατικά του δῶρα,

Καθαρίζει τὰ οὐράνια
Καὶ τὴ γῆ πρασινοντύνει,
Γιὰ τὴν τέρψιν, τὴν τροφὴν σου...
Τῶρ' ἀπὸ Εὐγνωμοσύνης
Ἄς ὑψώσῃ κ' ἡ ψυχὴ σου
Τὴν ἀθῶα προσευχὴ σου.

ΓΟΡΓΟΦΤΗ ΕΛΠΙΣ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Ὡρατὸ παράδειγμα θὰ δώσωμε στὰ
παιδιά! εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα.

— Δὲν ἔρχεται ὁ κόσμος στὸ θέατρο
γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν Ἀμαρτωλὴν Σωτη-
ρίαν οὔτε νὰ πῇ τὸ Ἐλεῖσθαι με ὁ Θεός,
παρὰ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ... αἶ, κυρὰ-Βερ-
τράνδαινα;

— Ἐννοεῖται!

— Ναί, μὰ ὅχι εἰς βάρος ἐκείνων, που
πρέπει νὰ σεβώμεθα. Θὰ μου φαινότανε
πῶς βρῶ τὸν καίμενον τὸν παπποῦ μου.

— Ὡ! ὅσο γι' αὐτό! φαντάζεσαι λοι-
πὸν πῶς δὲν ἔχει τὰ γελοῖά του κι' ὁ
γέρο-φαρομαλλῆς σου;

— Νὰ προσέχετε, κυρία, ἐγὼ δὲν ἔ-

χω τίποτε μαζί σας, μά, αν τὰ βάλατε με τὸν καλὸ μου τὸν Γέρο...

— Έ, τί θὰ γίνη τότε;

— Μπορεῖ νὰ σας συμβῇ τίποτε κακό.

— Νὰ δὰ ἡ ὥρα! μᾶς φοβερίζει κι' ὅλας! εἶπεν ἡ Βερτράνδαινα.

— "Α! ἂν θαρρῇ πὼς τηνε φοβᾶμαι, εἶπεν ἡ Μουρμούρα, ξέρω ἐγὼ τὸ μέσον νὰ τὴν κάμω νὰ υποχωρήσῃ.

— Τὸ μαντεύω, εἶπεν ἡ ἄλλη.

— Φτάνει νὰ τους κόψωμε τὸ σιτηρέσιον, νὰ! Τὸ κατάλαβες;... Ὁ παῖξος τοὺς *Ξεκουτιάρηδες* ἢ θὰ πᾶς ἀλλοῦ νὰ βρῇς φαγί. Καὶ σου δίνω τὸν λόγο μου, οὔτε ἐσύ, οὔτε τὰ δύο κουτσούβελα, οὔτε ὁ Γέρος δὲν θὰ δοῦνε τὴν κόρα τῆς φραντζόλας μας, πρὶν 'πῆτε τὸ ναί.

— "Αν ἔχουν κ' οἱ ἄλλοι ὅσην θέλη-

σιν ἔχω ἐγὼ, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, θὰ νηστεύουν πολὺν καιρὸ τὸ ἄσπρο σας ψωμάκι.

Εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία διευθύντρια. Κ' ἐγὼ ἐνόμίζα πὼς σας ἔκαμα νὰ κερδίσετε ὁλόκληρη προμήθεια, αὐτὲς τὲς ἡμέρες. Δὲν ἀπαιτῶ ὅμως τίποτε δὲν ἐζητιάνεψα ποτέ μου, ἂν καὶ πολλὰς φορές ἐπέινασα καὶ κατὶ παραπάνω... διότι ἐπεινούσε καὶ ὁ Γέρος. Ὑπάρχει ὅμως ἓνας Θεὸς γιὰ τοὺς καλοὺς.

— Καὶ ἓνας διάβολος γιὰ τοὺς κακοὺς, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία εἶχε συγκρατηθῇ ἕως τότε.

"Αμα ἤκουσεν ἡ Μουρμούρα αὐτὰς τὰς λέξεις, ἔγεινε κατακόκκινη. Ἡ Γρατσιέλλα ἐπροσπάθησε νὰ μὴ χαμογελάσῃ, ἐνῶ ὁ Πετρογιάννης ἐσπρωξέ τὴν ἀδελφὴν του μετὰ τὸν ἀγκυῶνά του διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Αἱ δύο προκομμένες κυράδες ἐκλείσθησαν εἰς τὸ τροχόσπιτο τῆς Βερτράνδαινας καὶ ὦραν πολλὴν ἐσυζητοῦσαν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἠκούσθησαν καὶ αἱ φωναὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν καὶ ἡ συζήτησις δὲν εἶχε τέλος!

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, μέσα στὴν καμαρούλα τῆς Γρατσιέλλας, ἄλλο συμβούλιον συνεκροτεῖτο. Ὁ Γέρος, ἡ ἐγγονὴ του, ὁ Πετρογιάννης καὶ ἡ ἀδελφὴ του, συνεσκέποντο τί μέτρα ἔπρεπε νὰ λάβουν διὰ ν' ἀποφύγουν ἀξιοπρεπῶς καὶ τὰς κακὰς συμβουλάς πού τους ἔδιδαν καὶ τὰς στερήσεις πού ἐπρόκειτο νὰ τους ἐπιβάλλουν.

"Απὸ τότε, δύο στρατόπεδα χωρισμένα ἐγένινεν ὁ θίασος: τέσσαρες καὶ τέσσαρες δυνατοὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος: οἱ Μουρμούρηδες καὶ οἱ Βερτράνδοι: τέσσαρες ἀδύνατοι ἀπὸ τὸ ἄλλο: ὁ Γέρος καὶ τὰ παιδάκια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΔΙΑ ΤΟ ΨΩΜΑΚΙ

— Ποῦ εἶσαι, Μαργαρώ;

— Εἶμαι στὸ ἕκτο μέτρο. Θὰ κάμω δέκα ἀπόψε, ἕως τὲς ἐπτά.

— Εἴσοχα, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Δὲν θὰ πεθαίνωμε ἀπὸ σήμερα τῆς πείνας...

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ τα πουλήσῃ ὁ Πετρογιάννης τὰ πανεράκια μας.

— Μεῖνате ἡσυχοί. Ξέρω σὲ ποιὸν θ' ἀποταθῶ.

— "Α! σὲ ποιόν;

«Στὴν καμαρούλα τῆς Γρατσιέλλας, ἄλλο συμβούλιον συνεκροτεῖτο.»
(Σελ. 324, στήλ. α'.)

— Μά... στὸν φίλον μου, τὸν βιβλιοπώλην.

— Καὶ πιστεύετε νὰ τ' ἀγοράσῃ;

— Εἶμαι βεβαία. Διότι θὰ τοῦ γράψω ἓνα γράμμα ἐπεξηγηματικό. Καὶ ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος δὲν θὰ μ' ἀφίσῃ στὰ στενά.

Πραγματικῶς, μόλις εἶδαν ὅτι τους ἐφοβέριζεν ἡ πείνα, ἔπιασαν τὴν ἐργασίαν οἱ δουλευτάδες μας. Ἡ Γρατσιέλλα εἶχε τρέξῃ μετὰ τὴν Μαργαρώ εἰς ἓν ἀνθοπωλεῖον, καὶ εἶχεν ἀγοράσῃ μετὰ τὸ τελευταῖον φράγκον πού εἶχεν ἀκόμα, δύο δεμάτια ψαθὶ γιὰ πλέξιμο.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν ἀνθοπώλην, νὰ μας το πωλήσετε ὅσον ἡμπορεῖτε φθηνότερα, διότι τὸ θέλομεν γιὰ νὰ ἐργασθῶμεν καὶ νὰ βγάλωμε τὸ ψωμί μας.

— Ἀλήθεια τὸ λές, μικρούλα; Ἡ μήπως σ' ἐστειλε νὰ το ἀγοράσῃς καὶ νένας περιβολάρης γιὰ νὰ δένη μάτσα τὰ ἄνθη του;

— "Οχι, κύριε: τὸ θέλομε γιὰ νὰ κάνωμε πανεράκια...

Ενῶ ἔκαμιν ἐκείνας τὰς ἐρωτήσεις ὁ ἀνθοπώλης, ἀπὸ μέσα τοῦ ἐσκέπτετο: «Μὰ ποῦ τα εἶδα ἐγὼ, αὐτὰ τὰ παιδιά...» Καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσεν:

— Ἐχω κ' ἐγὼ κοριτσάκια τῆς ἡλικίας σας. Εἴσθε ἀπὸ ἐδῶ;

— Εἴμαστε περαστικοί, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, εὐγενῶς μὲν ἀλλὰ χωρὶς πολλὰ λόγια: θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μας 'πῆτε, κύριε, πόσο κάνουν αὐτὰ τὰ δύο δεμάτια;

— Ἐνάμισυ φράγκο γιὰ τοὺς ἄλλους, ἓνα γιὰ σᾶς, ὁμορφουλές μου.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε: ἂν καμμιά φορὰ ἡμπορέσω νὰ σας εὐχαριστήσω διαφορετικά, θὰ το κάμω μετὰ τὴν καρδιά μου. Σᾶς χαίρετῶ, κύριε.

Ὁ ἔμπορος συνώδευσε τὰ δύο κοριτσάκια ἕως τὴν θύραν τοῦ ψιθυρίζων μέσα στὰ δόντια του:

— Νοί, κάπου σας ἔχω 'δῇ καὶ προτῆτερα!

— Μαντεύεις βέβαια ποῦ μας ἔχει 'δῇ, εἶπεν ἡ Μαργαρώ πρὸς τὴν σύντροφόν της, ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον.

— Πῶς ὄχι; στὸ θέατρον. Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀφοῦ μᾶς εἶπε πὼς ἔχει κορίτσια τῆς ἡλικίας μας.

— Λοιπὸν τότε, γιατί νὰ μὴν τοῦ το 'ποῦμε; εἶπεν ἡ Μαργαρώ. Ἐγὼ, εἶχα μιὰ ὄρεξι νὰ το πῶ! Τουλάχιστον, ἂμα λέμε στὸν κόσμον πὼς εἴμαστε ἡθοποιοὶ σὲ θέατρο, μᾶς νομίζουν κατὶ τί, ἐνῶ ἔτσι...

— Ἐτσι ἀποδεικνύομεν πὼς ξέρομε νὰ κρατοῦμε λόγια καὶ τὴ θέσι μας, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα μετὰ γλυκὺν τόνον. Μετὰ τὴν σιωπὴν κάμνει κανεὶς καλλιτέραν σύστασιν τοῦ ἑαυτοῦ του...

Καὶ ἔπειτα, ἀλλάζουσα θέμα συνομιλίας, ἐπρόσθεσε:

— Θ' ἀρχίσωμε τώρα τὴν ἐργασίαν μας, χωρὶς νὰ χάνωμε τὸν καιρὸ μας.

Καὶ τὰ δύο κορίτσια ἐπέστρεψαν πρὸς τοὺς ἄλλους δύο, οἱ ὁποῖοι τα ἐπερίμεναν.

Ἡ ἐργασία διενεμήθη ὡς ἐξῆς: Ὁ Γέρος πού ἦτο πολὺ ὑπομονητικὸς, ἔδινε μαζί τὲς ἄκρες τοῦ ψαθιοῦ ἡ Μαργαρώ μετὰ ἓνα χρυσὸ καὶ ἓνα μικρὸ διχάλι ἐπλέκε τὴν ψάθην, ἡ Γρατσιέλλα τὴν ἐμάζευε καὶ ἔδινε τὸ σχῆμα, καὶ ὁ Πετρογιάννης θὰ ἐπῆγαινε νὰ πουλήσῃ τὰ καλαθάκια.

Ἡ Μαργαρώ, ὅταν ἡ Γρατσιέλλα τῆς ἔδειξε πὼς νὰ πλέκῃ τὴν ψάθην διὰ νὰ γίνωνται ἀπὸ αὐτὴν κομψὰ καλαθάκια, μετὰ τὸν ζῆλον ἐπίασε τὴν ἐργασίαν, ὥστε εἰς διάστημα τεσσάρων ὥρων εἶχε κάμῃ κι' ὅλας ἔξ μετὰ ψάθας. Τότε ἡ φίλη της ἐκάθησε κ' ἐγράψε τὸ γράμμα της πρὸς τὸν βιβλιοπώλην καὶ ἐπεφόρτισε τὸν Πετρογιάννην νὰ το ρίψῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Τὸ γράμμα ἔλεγε:

«Κύριε καὶ φίλτατε εὐεργέτα,

«Θέλουν νὰ μας βάλουν νὰ παραστήσωμεν ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἄσχημα ἔργα, πού δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τα ἐγκρίνετε σεις. Πρὶν κάμω τὴν ἀπόφασίν μου, θέλω νὰ σας συμβουλευθῶ. Ἐχω εἰς τὸν νοῦν μου ὅλας τὰς συμβουλάς σας καὶ ὅλας τὰς υποσχέσεις μου. Μοῦ εἶπαν: «'Αν δὲν υποχωρήσῃς, δὲν ἔχει ψωμί.» Λοιπὸν κ' ἐμεῖς ἐργαζόμεθα διαφορετικὰ διὰ νὰ το κερδίσωμεν, κατασκευάζομεν καλαθάκια.

«Ἵσως δύνασθε νὰ μας ὑποδείξετε μερικὰ σπῆτια διὰ νὰ πωλήσωμεν ἀπὸ τὰ καλαθάκια μας.

«Εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἔλθω μόνῃ μου νὰ σας εἰπῶ ὅλα αὐτὰ: ἀλλὰ τὸ σπῆτι σας εἶνε παραπολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔχομεν τὸ θεατράκι μας, καὶ θὰ ἔχανα παραπολὺν καιρὸν, καὶ τώρα ὁ καιρὸς μας εἶνε χρήματα.

«Καὶ ἔπειτα, εἶνε ἀκόμη ἄλλος ἓνας λόγος, τὸν ὁποῖον μαντεύετε: εἰσεῖς εἴσθε τὸσον καλὸς, καὶ θὰ μου προσεφέρατε μερικὰ χρήματα καὶ... τὸ γνωρίζω ἐγὼ... ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶμαι ὑπερήφανη, καὶ δὲν θὰ τα ἔπερνα! Ἄν δὲν τα καταφέρωμεν νὰ μας ἀγοράζωμεν τὰ καλαθάκια μας, θὰ σας παρακαλέσω νὰ μου ἐπιστρέψετε τὸ βιβλιόριον τοῦ ταμειευτηρίου, πού σας ἔδωσα νὰ μου φυλάξετε, καὶ θὰ το βάλωμεν ἐμπρὸς περιμένοντες νὰ ἔλθουν καλλιτέραν ἡμέραι.

«Ἡ εὐγνώμων προστατευομένη σας
«Γρατσιέλλα.»

Ἐδῶκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Πετρογιάννην, ἐνῶ ἀπὸ τὰ στήθη της ἔβγαλινε βαθὺς στεναγμός.

— Ὡς νὰ μας ἔλθῃ ἀπάντησις, εἴμαστε τώρα χωρὶς πεντάρα! εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα.

— Δὲν ἔχετε πιά χρήματα, τῆς εἶπεν ἡ Μαργαρώ, καὶ γι' αὐτὸ στενοχωριέσθε; Ἀ! μάλιστα!

Καὶ παίρνει δρόμον ἡ Μαργαρώ κατὰ τὸν κρουφῶνά της. Ὁ Πετρογιάννης μιλιὰ! — διότι ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν ιδέαν τῆς Μαργαρώς.

— "Οχι, ἀλλοίμονον! δὲν ἔχω πιά πεντάρα, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Ἄμα μοῦ περισσέυη κανένα πεντάρρακο, τὸ στέλλω στὸν καλὸν μου τὸν βιβλιοπώλην, καὶ αὐτὸς τὸ βάζει εἰς τὸ ταμειὸν διὰ λογαριασμόν μου. Μοῦ εἶχε

κάμῃ τόσας συστάσεις νὰ κάμνω οἰκονομίαν καὶ νὰ φυλάξω ἔτσι τὰ χρήματά μου, ὥστε γιὰ τίποτε στὸν κόσμον δὲν ἤθελα νὰ το παραλείψω.

— Νά, τι χρειάζεται γιὰ νὰ μὴν πεθάνωμε τῆς πείνας, εἶπεν ἡ Μαργαρώ,

ἡ ὁποία ἐπέστρεψε τρεγάτη καὶ εὐθυμῇ. Καὶ ἔδειξεν εἰς τοὺς ἄλλους τὴν μαύρην κάλτσα, τὴν ὁποίαν ἐκουδούνισεν διὰ ν' ἀκουσθῇ τὸ περιεχόμενόν της.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ.ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΔ'.

Τί νὰ συμβαίνει; ... Κ' ἐρωτᾶτε; Δὲν θυμᾶσθε λοιπὸν τὴ συμφωνία πού ἔκαμε ὁ Ἀρχικυνηγὸς τοῦ Βασιλέως μετὰ τοὺς δύο λευκοὺς σχοινοβάτας; Δὲν θυμᾶσθε πού τους ὑπεσχέθη νὰ γεμίξῃ τὰ κυνηγετικά τουφέκια μόνο σφαῖρες καὶ χωρὶς ὀπίσθια;

Ὁ Ἀρχικυνηγὸς λοιπὸν κρατᾷ σὸν τίμιος ἄνθρωπος τὴν ὑπόσχεσί του: κ' ἔτσι οἱ τουφεκίες τοῦ Κουκουμπιμπῆ εἶνε ἀκίνδυνες, σὸν νὰ πέφτουν στὸν ἀέρα.

Ὁ Βασιλεὺς τὸ παρετήρησε, παραξενεύθηκε, καὶ εἶπε στὸν Ἀρχικυνηγὸ, πού μετὰ βίας κρατοῦσε τὰ γέλια:

— Περιέργο πρᾶγμα! Τί ἐπαθα σήμερα; Ρίχνω, ρίχνω καὶ ἀκόμη δὲν ἐσκότωσα τίποτε!

Ὁ Ἀρχικυνηγὸς ἐσώθηκε ἀπὸ μιὰ δύσκολη ἀπάντησι. Διότι ἐκείνη ἴσα-ἴσα τὴ στιγμὴ, ἐφάνηκε ἀπὸ μακρὰ ἓνας ἐλέφας.

— Νά, νά! Μεγαλειότατε! ἐφώνησε ὁ Ἀρχικυνηγὸς. Ἐνας ἐλέφας!

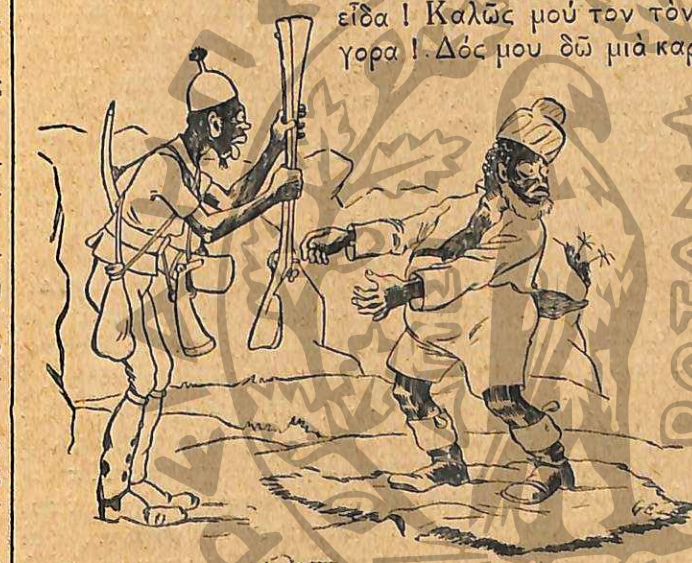
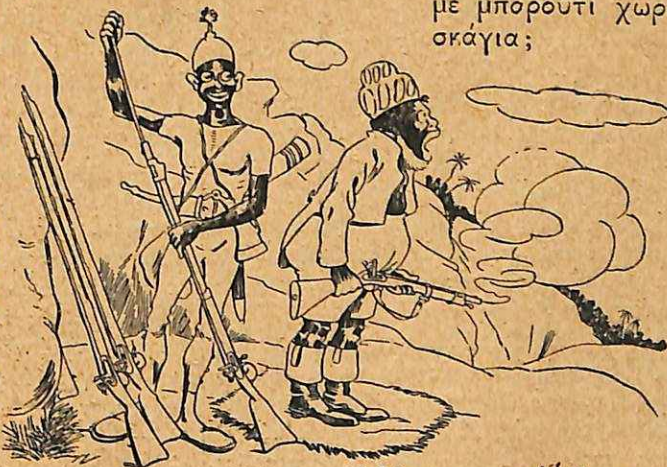
— Ποῦ εἶνε; ἔκαμεν ἐξάλλος ὁ Κουκουμπιμπῆς. Ἀ! νὰ τὸς! τὸν εἶδα! Καλῶς μοῦ τὸν τὸν φιλαράκο! Ἐλα, γρήγορα! Δός μου δῶ μιὰ καραμπίνα! Μιὰ μεγάλη καραμπίνα, γεμάτη ἕως τὴ μπούκα! Γρήγορα!

Ὁ Ἀρχικυνηγὸς τοῦ ἐπαρουσίασε ἁμέσως ἓνα τρομπόνι γεμάτο ὡς τὴ μπούκα, — ἀλλὰ πάντα μετὰ μπαρούτι, — καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸ ἐπῆρε ψηλαφητὰ, μετὰ τὸ πρόσωπο πάντα γυρισμένο πρὸς τὸν κάμπο, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ στιγμὴ ἀπὸ τὰ

μάτια τοῦ τὸν πολυπόθητο ἐλέφαντα. Καὶ εἶχε μιὰ συγκίνησι! Τὴν συγκίνησι ἐκείνη πού αἰσθάνεται κάθε ἀληθινὸς κυνηγὸς στὴν κρίσιμη ὥρα...

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΑΕΡΙΝΗ ΝΥΜΦΗ

“Όταν ο μικρός Δημος έτρωγε με ήσυ-
χιά και τάξει εις τὸ τραπέζι, τὸ βράδυ,
ἐγύριζε κ' ἔλεγε εις τὴν μαμά του·

— Μητερούλα μου καλή, μὴ στείλῃς
τὸν Δημό ἀπὸ τώρα να κοιμηθῇ, παρὰ
ἄφισέ τον νὰ δῇ τὸ φεγγάρι.

Ἡ μητέρα ἐχαμογέλουσε, καὶ ἀφοῦ
τὸν ἐτύλιγε καλὰ μὲ τὸ ἐπαινετικὸν τοῦ,
διὰ νὰ μὴν ἀρπάξῃ κανένα κρυολόγημα
μὲ τὴν βραδυὴν δροσίαν, τοῦ ἄνοιγε τὴν
θύραν τοῦ κήπου.

Ὁ μικρὸς μας Δημος, ἀντὶ νὰ τρέχῃ
καὶ νὰ παίξῃ, ὅπως ἔκαμνε τὴν ἡμέραν,
ἐσταύρωνε σοβαρώτατα τὰ χέρια τοῦ πίσω
στὴν ράχιν, καὶ μὲ τὴν μύτην τοῦ ὑψηλά,
ἐκύτταζε τὸν οὐρανόν.

Τὰ ἄστρα, τὰ λαμπρὰ καὶ ἀμέτρητα,
τὸν ἐμάγευαν· ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ
τὰ μαζέψῃ καὶ νὰ κάμῃ μὲ αὐτὰ μίαν
φωτεινὴν ἀνθοδέσμην διὰ τὴν μητερούλα
του· διότι τὰ ἐνόμιζε πῶς ἦσαν λου-
λουδία τοῦ οὐρανοῦ.

Τοῦ κάκου ἐσκάλωνε καμμιὰ φορὰ
καὶ ἀνέβαινε στὰ δένδρα τοῦ κήπου διὰ
νὰ τὰ φθάσῃ· τὰ φωτεινὰ λουλουδία ἐφαί-
νοντο τότε ἀκόμη μακρύτερα.

Τὸ καλοκαίρι, ὅταν ἦτο φρόνιμο παι-
δάκι τὴν ἡμέραν, ἐπερίμενε τὸ βράδυ
τὸ φεγγάρι ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς εὐταξίας
του. Ὅταν τὸ ἐβλεπε νὰ ἐμφανίζεται
μὲ τὸ σχῆμα τῆς ἡμισελήνου, ἐκτυποῦσε
τὰ χεράκια τοῦ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ καὶ
τὴν ἐκαμάρονε ποῦ ἐπροχωροῦσε ἀρχά-
ἀρχὰ εἰς τὸν οὐρανὸν περιπατῶν τῆς.

Ἡ χαρὰ τοῦ ὅμως δὲν εἶχεν ὅρια,
ὅταν ἡ σελήνη φουσκωτὴ καὶ στρογ-
γυλὴ, σὰν μεγάλο ἀσημένιο πεπόνι,
ἀνέβαινε ὡς νὰ τὴν ἐτραβοῦσαν μὲ ἓνα
ἀόρατον σπάγον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— Κύτταξε τί ὠραῖος γλόμπος! τοῦ
εἶχαν εἰπῇ κάποτε.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ λάμπα τοῦ; πῶς
φέγγει; — εἶχεν ἐρωτήσῃ.

Τώρα ὅμως δὲν τον ἐγέλοῦσαν. Δὲν
ἐπίστευε πιά πῶς ἦταν γλόμπος...
Ἀλλὰ τί ἦταν ἄρα γε: πεπόνι ἢ γυ-
ναῖκα;

Καθὼς τὴν ἐκύτταζε, ἐνόμιζε πῶς
ἐβλεπεν ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀσημένιο
πρόσωπον τὰ χαρακτηριστικὰ παχουλῆς
γυναίκας, χαρακτηριστικὰ τὰ ὅποια κάθε
βράδυ κ' ἐγίνοντο ὠραιότερα καὶ καθαρ-
ώτερα.

Ἐνα βράδυ, συννεφάνια στενόμακρα
καὶ πουπουλένια ἐπαίζαν τὸν κρυφτὸ μὲ
τὸ φεγγάρι, καὶ ὁ Δημος τὰ ἐζήλευε
ποῦ εἶχαν αὐτὰ τὴν ἄδειαν νὰ παίξουν
καὶ νὰ διασκεδάξουν μ' ἓνα πρᾶγμα τό-
σον ἄπιαστο καὶ τόσον μακρινόν. Ἐξα-
φια, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ συννεφάνια, ἀση-
μένιες ἀκτῖνες ἐχύθησαν καὶ ἦλθαν καὶ
ἀκκοῦμβησαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἐμπρὸς
εἰς τὸ ἀγοράκι μας. Ἦσαν σὰν σκόλα

φωτεινὴ ἀπὸ τὴν γῆν ἕως τὸν οὐρανόν,
καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκόλαν εἶδεν ὁ Δη-
μος νὰ κατεβαίνει ἓνα πλάσμα ἐλαφρὸ
σὰν φύσημα, μὲ φορέματα λεπτὰ σὰν
τὸν ἀχνό, καὶ μὲ πρόσωπο φωτεινὸ καὶ
γλυκὸ σὰν τῆς σελήνης.

— Μὴ φοβάσαι, παιδάκι μου, εἶμαι ἡ
Ἀερίνη Νύμφη, καὶ τὸ παλάτι μου εἶνε
ἐκεῖ ψηλά, σ' ἐκεῖνο τὸ μαργαριταρένιο
ἄστρο. Θέλεις νὰ πετάξῃς καὶ νὰρθῇς
μαζὶ μου; Θὰ σου δείξω πράγματα ποῦ
βλέπεις στ' ὄνειρό σου κάθε βράδυ.

Καὶ καθὼς ἔλεγεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ
νύμφη ἐσήκωνεν εἰς τὴν ἀγκυλιά τῆς
τὸ παιδάκι. Ὁ Δημος, γοητευμένος καὶ
ἐνθουσιασμένος, δὲν αἰσθάνεται πλέον τὸ
σῶμά του, καὶ θαρρεῖ πῶς τοῦ ἐφύτρω-
σαν ἑξαφια ἄσπρα πτερὰ, καὶ πετᾷ.

Τὸ στίτι των, ὅπου φέγγει ἀμυδρὰ
τὸ φῶς τῆς λάμπας, ὁ ὠραῖος των κῆ-
πος, ἡ πολιτεία μὲ τὰ κεραμίδια τῆς,
ὅλα χάνονται βαθυὰ εἰς τὴν ἄβυσσον·
καὶ τὰ μάτια των δὲν βλέπουν τὴν γῆν
εἰς τὸ τέλος.

— Κύτταξε, παιδάκι μου, εἶπεν ἡ
Ἀερίνη Νύμφη, μὲ μίαν φωνὴν σὰν κρυ-
σταλλένια, περνοῦμε τὰ σύννεφα.

Καί, καθὼς περνοῦν, τὰ σύννεφα ἀ-
νοίγουν, σχίζονται καὶ πάλιν ξανακλεί-
ουν καὶ γυρίζουν χορευτὰ κάτω ἀπὸ τὸν
Δημόν, χωρὶς ν' ἀκούωνται διόλου.

— Μὴ φοβάσαι, παιδάκι μου. Αὐτὲς
αἱ σπιθες ποῦ περτοῦν σὰν βροχὴ ἐκεῖ
κάτω, εἶνε κομμάτια ἀπὸ ἄστρα· δύο
μακρινὰ ἄστράκια, ἐκεῖ ποῦ ἐπαίζαν,
ἐκτυπήσανε μετὰς των, καὶ πόσον δυ-
νατὸς ἦτον ὁ κύτπος, ὥστε ἐβγάλαν σπι-
θες. Καὶ τώρα αὐτὲς αἱ σπιθες ἐγίναν
διόττοντες ἀστέρες, καὶ τρέχουν γρήγο-
ρα στὴν γῆν, γιὰ νὰ φιλήσουν στὸ μέτωπο
τὰ ὄρφανα παιδιά, ποῦ δὲν ἔχουν πιά μη-
τέρα... Νὰ καὶ ὁ Κρίνος, μὲ τὸ δακτυλίδι
του... Νὰ καὶ ὁ Αὐγερινός, ποῦ μὲ τὸ
φῶς του διώχνει τοὺς λύκους γιὰ νὰ
μὴν τρῶν τὰ ἀρνάκια. Νὰ καὶ ὁ Ἄρης
ποῦ ἔχει κατὶ ἀνθρώπους μὲ μάτια με-
γάλα σὰν γλόμπους τοῦ ἡλεκτρικοῦ.

Μά, νὰ καὶ ἡ δική μου χώρα, ἡ Σε-
λήνη. Κύτταξε τὸ παλάτι μου. Εἶδες
ποτέ σου ἄλλο ἔτσι ὠμορφο;

Βλέπει τὸ παιδάκι, καὶ μένει ἐκστα-
τικόν! Τὸ παλάτι εἶνε σκαλιστὸ ὅλο
ἀπὸ ἓνα πελώριο διαμάντι, καὶ οἱ τοῖχοι
του εἶνε στολισμένοι μὲ ἄνθη ἀπὸ ρουμ-
πίνια καὶ ζαφείρια καὶ σμαράγδια καὶ
περριζέδες... Παιδάκια φορεμένα μὲ
ροῦχα ἀπὸ ροδόφυλλα ἔρχονται, καὶ προσ-
φέρουν εἰς τὸν καλεσμένον ὠραῖα ὀπω-
ρικά καὶ γλυκύτατα γλυκίσματα, καὶ
κατόπιν ἀρχίζουν μαζὶ τοῦ τὸν χορόν. Ὁ
Δημος δακρύζει ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν
εὐχαρίστησιν.

— Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ ἔχεις στὰ μάτια
σου; τὸν ἐρωτοῦν τὰ παιδάκια.

— Δάκρυα...

— Δάκρυα; Ἐμεῖς δὲν τα ξέρομε...
Καὶ ὁ Δημος ἐξυπνᾷ, τὴν στιγμὴν
ποῦ γλυκοχαράζει. Ἀνοίγει τὰ μάτια
του, καὶ βλέπει τὸ κρεβάτάκι του καὶ
τὴν καμαρούλα του, καὶ ἀρχίζει τὰ κλάμ-
ματα...

Ἀπὸ τότε, κάθε βράδυ, ὅταν ἡ φω-
τεινὴ σελήνη προβαίνει εἰς τὰ οὐράνια,
ὁ Δημος περιμένει τὴν Ἀερίνην Νύμ-
φη. Ἀλλά, παιδάκι μου, αἱ νύμφαι
καὶ αἱ νεράιδες μόνον μίαν φορὰν φανε-
ρόνται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ Δη-
μος ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὴν ξαναδῇ.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΕΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ ἀδελφῶν.

— Μά, τότε μου, δὲν τὰ τρώγουν ἓνα-ἓνα
τὰ ἀγγελάκια...— Μά, Νίνα μου, δύο-δύο 'δὲν μπορῶ...
δὲν τὰ χωρεῖ τὸ στόμα μου...

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Οὐῖου τοῦ Μονοσπράτου.

Μεταξὺ Ἀγάπης καὶ Ἀνανίας.

Ἀγάπη: — Ἀχ! Ἡ κυρία Διάπλασις μοῦ
ἔδωκε νὰ τῆς ράψω αὐτὸ στή μηχανή, καὶ μη-
χανὴ δὲν ἔχω... Τί νὰ κάμω;
Ἀνανίας: — Ἐκατάλαβα! Εὐρίσκεσαι εἰς
ἀμηχανίαν...

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

Εἰς τὸ Τηλέφωνον, συνομιλοῦν δύο φίλοι.
— Κώστα, πάρε μίαν στάσιν ὅποιαν θέλεις
καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ ἀπὸ δῶ πῶς στέκεσαι.
Ὁ Κώστα λαμβάνει μίαν στάσιν παράδοξον
καὶ φωνάζει:— Ἐλα, Μίκο, μάντευσε πῶς στέκομαι;
Καὶ ὁ φίλος τοῦ ξεκαρδισμένος:
— Σὰν βλάκας!...

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀκτιπιδίου Ἀχιλλέως.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΤΑΣ ΤΗΣ
ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Σεσπαθώματος, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁ-
ρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ε. ἑ.)
2. — Διαγωνισμὸς Λύσεων, λήγει τὴν
30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ
36ον φύλλον ε. ἑ.)
3. — Δημοφύψισμα τῶν Ψευδωνύμων
τοῦ 1905. (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 26ον
φύλλον.)
4. — Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας, λή-
γει τὴν 15 Σεπτεμβρίου (ἴδε τοὺς ὁ-
ρους εἰς τὸ 33ον φύλλον.)
5. — Εἰκοστὴ Κυριακὴ, λήγει τὴν
1 Ὀκτωβρίου (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ
39ον φύλλον.)

Ἄν προεσχεῖς τὰποτελέσματα
τῶν ληξάντων Διαγωνισμῶν: Λύ-
σεων, (Ἀπριλίου - Ιουλίου) καὶ
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΛΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Ἀπονέμεται μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς
τὸν Νίκον Κατερινόπουλον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ
1902 μέχρι σήμερον ἔλαβεν εἰς διαφόρους Δια-
γωνισμοὺς (Ζωγραφικῆς, Καλλιγραφίας, Ποιή-
ματος, Φωτογραφίας, Μεταφράσεως, Ἀσκήσεων
καὶ Κυριακῆς). Βραβεῖα καὶ Ἑπαίνους ἰσοδου-
λαμοῦντα μὲ τὴν μονάδα.

Ὁ Νίκος Κατερινόπουλος δικαιούται νὰ ζη-
τήσῃ τρεῖς τόμους τῆς δραχμῆς διὰ τὸ Ἀθρόον
βραβεῖον, καὶ νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν τοῦ
πρὸς δημοσίευσιν.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

38. — Ὁ Θερινὸς Οὐδανὸς μοῦ γράφει ὅτι
ἐν Ἀλασκάτοις τῆς Μ. Ἀσίας ὑπάρχει πτω-
χὸν παιδίον πολὺ φιλόδοξον, τὸ ὁποῖον ἐπι-
θυμᾷ παρὰ πολὺ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸν περιόδι-
κόν μας. Ἰσως κανεὶς ἀπὸ τοὺς εὐπόρους συν-
δρομητὰς νὰ θελήσῃ νὰ τὸ ἐγγράψῃ εἴτε ἀπὸ
τώρα, εἴτε διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. (Συνδρομὴ ἐ-
ξωτερικοῦ.)

Ἐλθε καὶ ἡ Γ' τριμηνία καὶ πολλοὶ τῶν
φίλων μου, ἐκτός τῆς υποχρεωτικῆς σημειώσεως,
εἶχαν τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ στείλουν καὶ γε-
νικὴν στατιστικὴν τῶν Εὐσημῶν τῆς Τριμηνίας
αὐτῆς. Εὐχαριστῶ λοιπὸν τὸν Ἀσπρον Ἀρά-
την, τὸν Μαγαμένον Μενεξέν, τὸν Ἀμίμη-
τον Γελοιοποιόν, τὸν Οὐγον τοῦ Μονοσπρά-
του, τὸν Ἀρμα τῆς Νίκης, τὸν Πομπαιὸν Ἐο-
μῆν καὶ τὸν Αἰλίον Ἀριστείδην — ἕως τώρα
αὐτῶν ἔλαβα, — διὰ τοὺς κόπους ποὺ ἔκαμαν διὰ
νὰ με βοηθήσουν.

Ἐλαβὰ τὴν συνδρομὴν σου, Ἀνθοῦσα Νεό-
της [Ε], διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1906. Σ' εὐχα-
ριστῶ διὰ τὴν τὸσον προθυμίαν· πραγματικῶς
ἐσπέυσες πολὺ ἐνωρὶς νὰνανεώσῃς τὴν φιλίαν
μας. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἡ πρώτη. Εἰς τὸν κατὰ-
λογον τοῦ 1906 εἶνε ἤδη γραμμένοι δεκατρεῖς·
ὥστε εἶσαι ἡ δεκάτη τετάρτη. Τὸ ἐπείμενος
αὐτό; ἀπὸ τώρα;... Καὶ ὅμως!

Καὶ ἔχει ἐρώτημα, Κερκυραϊκὸ Ροδάκινο
[Ε], ὅτι θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ γνωρίσω προ-
σωπικῶς ἓνα παλαιὸν καὶ πιστὸν φίλον μου σὰν
ἐσέ; Βραβεῖον ἔστειλα.

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον μοῦ διηγεῖται ἡ Ναυσί-
κῆ [ΕΕ], ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκλειψῆς: Μίαν
φάνη ποῦ ἔγινε πάλιν ἐκλειψὶς ἡλίου, οἱ χω-
ρικοὶ ἐνόμιζαν ὅτι ἦλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου.
Κ' ἔνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε: «Ἐγὼ ἓνα ὄραγκο
δὲν πάω νὰ τὸ χαλάσω, μὴ χαλάσῃ ὁ κόσμος
καὶ πάει χαμένο;»

Τὰ πράγματα τῆς Ἀγνῆς Ψυχῆς [Ε] φέτος
τῆς ἦλθαν ἀνάποδα. Ἐγὼ οἱ ἄλλοι τὸ καλο-
καίρι εἶχαν διακοπὰς, αὐτὴ εἶχε τὰ περισσότε-
ρα μαθήματα. Διότι ἐτοιμάζετο νὰ δώσῃ εἰσι-
τηρίους ἐξετάσεις διὰ τὸ Ἀρσάκειον. Ἀλλ' ἐνῶ
ἦταν ἐτοιμὴ, ἀρρώστησε τὴν τελευταίαν ὥραν
καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθῆνας...
Τί κακοτυχία! Τῆς εὐχομαι τοῦ χρόνου νὰ εἶνε
εὐτυχιστέρα!

Ἀυτὴ ἡ Κυριακὴ σου, — μοῦ γράφει τὸ Ὑ-
πὲρ Πατριδὸς [ΕΕ], — εἶνε μοναδικὴ μέχρι
τῆς ῥῆς, καὶ νὰ ἰδοῦμε μήπως μεῖναι καὶ εἰς τὸν
μέλλον καὶ δὲν κατορθώσῃ καμμιὰ ἄλλη νὰ τὴν
ὑπερβῇ. Αὐτό, ὅχι! Ὅσον ὠραία καὶ ἂν ἦτο
ἡ 10^η Κυριακὴ, αἱ ἄλλαι θὰ εἶνε καλλιτέρας.

Μοῦ ὑπερήρασαν ἡ ἐπιστολή σου, Τζῶν
Μπουλλ [5Ε] καὶ μὲ ἀπεξημίωσε διὰ τὸσον και-
ρὸν σιωπῆς. Ἐπιβίβω εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ εἶ-
σαι τεμπέλης καὶ θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα.
Ἀλλ' αἰετα, αὐτὸ τὸ χαράκαμα τοῦ χαρτιοῦ σου,
ποῦ σὲ ἀναγκάζει νὰ γράψῃς τρεῖς ἀράδες δυο-
πλοῦ, μ' ἔκαμε στὴν ἀρχὴ νὰ νομίσω ὅτι ἡ ἐπι-
στολή σου ἦτο ἕμμετρος. Κ' ἔλεγα μέσα μου
νὰ τί στίχοι εἶνε αὐτοί;...

Ὁ Μέλλων Διαπλάστης [ΕΕΕ] μοῦ γράφει
ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι. Τί ποιητικὰ ποῦ μοῦ το πε-
ριγράφει, — καὶ ἂς μὴ εἶνε ποιητὴς σὰν με-
ρικοὺς φίλους του. Σεῦρετε ὅμως κ' ἓνα ἄλλο;
Εἶνε ὁ μέλλων βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας, καὶ με-
τριοφρονῶν λέγει: «Ἄς με χαίρουνται ἀπὸ τῶ-
ρα! τέτοιο παλαῖδ βουλευτὴ πρώτη φορὰ θὰ
ἴδω» — ἐκτός ἂν φρονιμῶ ἕως τότε. Μὰ
τὸ ἐλπίζω...

Κοινὸν ψευδώνυμον μετὰ τῆς φίλης σου εἰμ-
πορεῖς νὰ πάρῃς, Νηρητὴς τοῦ Πηγεῖο. Ἀλλὰ
πρὸς τοῦτο θὰ πληρώσῃς δρ. 2 (ἀπὸ 1 δρ. καθε-
μία) καὶ συγχρόνως θὰ μοῦ δηλώσῃς μὲ τί δι-
εὐθυνσιν θὰ σὰς στέλλῃς τὰπεμπόμενα πρὸς τὸ
κοινὸν σας ψευδώνυμον τετράδια.

Διὰ τὴν 20^{ην} Κυριακὴν πρώτη-πρώτη μοῦ
ἦλθε ἡ ἀπάντησις τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτός, τὸ
ὁποῖον ἀσπάζομαι. Ἐπειτα... βροχή, ποῦ δὲν
ἔχει τελειωθῇ. Χρ! κανεὶς βλέπω δὲν φοβάται
τὰ ποντίκια...

Πῶς, Δουκισσα τῶν Σαλῶνων [ΕΕ]; Καὶ ἡ
Εὐφημος Μνεῖα εἰς τὴν Κυριακὴν εἶνε κατὶ τί,
καὶ πένρει καὶ εὐσημα. Συλλογίσου πόσοι δὲν
πέρνουν οὔτε Εὐσημον Μνεῖαν, ἐξ αἰτίας... τῶν
ἐπεισοδίων. Αὐτὰ νὰ πῆς εἰς τὴν Κροδίαν διὰ
νὰ παρηγορηθῇ καὶ νὰ ξαναπαντῇ. — Διὰ τὸ
ἄλλο ποῦ γράφεις ὅτι σ' ἐβαρέθηκα, ὅτι μ' ἐ-
νοχλοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου καὶ τὰ λοιπὰ... ἔ!
προτιμᾷ νὰ σωπάσω.

Πράγματα καὶ θαύματα, στίχους καὶ πεζά,
γραφίσματα καὶ ζωγραφίσματα, μοῦ ἔστειλεν ὁ
Ἀιμίμιτος Γελοιοποιὸς [5Ε] αὐτὴ τὴν ἐβδο-
μάδα. Μὰ τὸ καλλίτερον ἐξῆρε τί εἶνε; Κάτι
εὐφύεστατα Παιδικὰ Πνεύματα. Θὰ τὰ δημο-
σιεύσω καὶ θὰ τὰ ἰδῇς.

Ὁ Οὐγὸς τοῦ Μονοσπράτου [ΕΕ] ἔκαμεν
ἓνα περίεργον λογαριασμόν. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ
ἔτους λέγει, ἕως τώρα ἀπονεμήθησαν 4733 Εὐ-
σημα. Λοιπὸν, ἔαν ἠθέλαμεν νὰ γράφωμεν τὰ
[Ε] αὐτὰ τὸ ἐν κάτωθεν τοῦ ἄλλου, θὰ ἐκάμα-
μεν μίαν στήλην ὑπερβαίνουσαν κατὰ τὸ ὕψος
τῆς ἐν ὁδῷ Σταδίου οἰκίας Καλαμάρη. Πῶς οὖν
φαίνεται;

Ἰδαίε Δάκτυλε, [5Ε] σὲ παρέλειψεν ὁ τυπο-
γράφος. Ἡ μετάφρασις σου ἦτο σημειωμένη διὰ
Β' Ἑπαινον, μὲ πέντε Εὐσημα, — τὰ ὅποια
καὶ σοῦ σημειῶναι ἔδω.

Τὸ Ἀρμα τῆς Νίκης [5Ε] καὶ ὁ Τόνος Βε-
ρικός [3Ε], εἶδαν τὴν «Κατοχήν», τὸ ἔχον
δράμα τοῦ κ. Βώκου καὶ μοῦ γράφουν ὁρατοτά-
τας ἐντυπώσεις. Εἶνε πραγματικῶς ἓνα ἐθνικὸν
ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐνθουσιάζει καὶ συγκινεῖ βαθύ-
τατα τοὺς θεατὰς. — Καὶ ὁ «Μικρὸς Ἀόρδος»
ἐπαίχθη εἰς τὴν Νεάπολιν μὲ μεγάλην ἐπιτυ-
χίαν, καθὼς ἀκούω.

Διὰ τὴν μετονομασίαν τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, ὁ
Ἀσπρος Ἀράτης [3Ε], μοῦ ἔστειλε μίαν ὀ-
ραῖαν ἐπιστολήν καὶ μίαν χαριτωμένην γελοιο-
γραφίαν. Τί κρίμα νὰ μὴ μοῦ τὴν ἔστειλε νω-
ρίτερα νὰ τὴν δημοσιεύσω! Εἶνε τόσον ὠραία,
ποῦ ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ τὴν φυλάξω διὰ τοῦ
χρόνου.

Ἡ Ἐλικωνίας Παρθένος [3Ε] ἤρρε τὴν
αἰτίαν τῆς νόσου διαπλαστίδος. Εἶνε, λέγει,
ἀπὸ τὸ πολὺ... μέλι ποῦ περιέχουν τὰ φύλλα
μου. Καὶ αὐτὴ τώρα ἔπορεύει... Προπάν-
των ὅταν διαβῇ τὸς «Ἀκολουθοῦς» καὶ τὸ
«Τροχόσπιτο» καὶ δὲν εἰσέρει ποῖον ἀπὸ τὰ
δύο νὰ προτιμήσῃ, σὰν τὸ παιδάκι ποῦ τὸ ρω-
τοῦν ποῖον ἀγαπᾷ πλεον, τὸν μπαμπά ἢ τὴν
μαμὰ; — Ἐγὼ ὅμως ἓνα παιδάκι ποῦ ἀπεκρί-
θη: «Καὶ τοὺς δύο πλεον!»

Πολὴ ὠραία αἱ ἐπιστολαὶ σου, Μάρτυς τῆς
Ἐλευθερίας [3Ε]. Ἐνοεῖς ὅμως ὅτι δὲν εἰμ-
πορῶ νὰ κρατῶ τέτοιους λογαριασμούς; ἔαν δὲν
μοῦ ἔγραψες ἐπὶ δύο ἐβδομάδας, δὲν σημαίνει
ὅτι εἰμπορεῖς νὰ μὴν στείλῃς τὴν τρίτην ἐβδο-
μάδα τρεῖς ἐπιστολάς. Φαντάσου ἔαν δὲν μου
ἔγραψες κανεὶς ἓνα χρόνον καὶ μοῦ ἔστειλε δια-
μιάς πενήντα δύο! !

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου σου, Μελανώ-

πὶς [ΕΕ], μοῦ φαίνεται περιττή. Εἰς τὴν πρώ-
την ἐρωτησίαν σου ἀπαντᾷ ναι, εἰς τὴν δευτέ-
ραν ὅχι. Γράφε μοῦ λοιπὸν συχνότερα, καὶ ἂς
λείψουν τὰ ἐπεισόδια.

Τί ὠραία ποῦ ἦτο ἡ ἐπιστολή τοῦ Να-
ύαρχου Νέλοσος! μοῦ γράφει ἡ Μικρὴ Βιολί-
στρια [ΕΕ]. Καὶ βέβαια ποῦ ἦτο ὠραία. Ἄν
δὲν ἦτο, θὰ τὴν ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Φαίδων; Ὁ
σον διὰ βραβεῖα, ἔχει ἀκόμη καιρὸν φθάσει νὰ
ἔχῃς ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονήν.

Ὁραῖας ἐπιστολάς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μικρὸς Δέσβολος [Ε],
Πλάγιος τῆς Κηφισοῦς [Ε], Δικηγόρος τῶν
Συνδρομητῶν [ΕΕ], Μικρὸς Φαντασιοκόπος
[ΕΕΕ], Σιγὴ τοῦ Δάσους [4Ε], Σεληνολάτρης
[ΕΕΕ], Ἀγαπῶν Ἀγγελοῦδι [ΕΕ], Ἐαρινὴ
Ἑσπέρα [Ε], Εὐτυχὴς Μέλλων [ΕΕΕ], Ρ

